

[Jens Thoft]

begrundelsen for reguleringen opad er netop de stigninger, som allerede har fundet sted.

Det hævdes i bemærkningerne, at forslaget vil sikre en uændret skatteudskrivning, et uændret skattetryk, men det er ikke sandt. Skattetrykket stiger – ikke bare her, men også i amter og kommuner – et sted mellem 1 og 2 pct. i gennemsnit, og disse ting hænger sammen. Den kommunale og den amtslige skat hænger sammen med statsskatten. Først har man jo væltet læssevis af udgifter over på kommunerne. Så kan man ikke bagefter bryste sig af, at skattetrykket er uændret. Det er det ikke.

Regeringen har i forbindelse med personfradragets størrelse afgivet et løfte om, at man vistnok og måske kunne tænke sig at forhøje personfradraget i 1983, hvis altså regeringen synes, at lønmodtagerne i dette land har været rigtig artige og ikke krævet lønforhøjelser i overenskomstforhandlingerne ud over det, regeringen synes er passende. Men for det første tror vi ikke denne regering over en dørtærskel. Den løber, går vi ud fra, lige så hurtigt fra dette løfte, som den løb fra forårets beslutningsforslag om at ophæve laveste invalidepension. Løftet er kun sukker for at få tingene til at glide lettere ned. For det andet håber jeg minsandten, at lønarbejderne i dette land ikke opfører sig artigt ved overenskomstforhandlingerne.

Om forslaget om at hæve den formueskattepligtige bundgrænse bemærker jeg, at regeringen mener, at bundgrænsen »kun« – og det skal sandelig være i citationstegn – skal forhøjes med 7 pct. Men hvad er den praktiske virkning? På det tidspunkt, hvor syge og gamle og arbejdsløse og invalider og uddannelsessøgende skal holde for i den helt store sparedille, slipper velhaverne billigere. Det vil jeg godt understrege: velhaverne slipper billigere. Det gør de, fordi ejendomsværdierne, som hr. Stavad sagde, er faldende, og det gør de, fordi man har gennemført større nedskrivninger af erhvervsaktiverne. Dermed falder de selvangivne formuer også. Når bundgrænsen for formueskatten samtidig hæves, betyder det, at nettoprovenuet i 1983 for formueskatten vil være faldende.

Jeg synes, det er et godt eksempel på karakteren af denne regerings politik. Altså: velhaverne slipper på alle områder billigere. Skattefiduserne forøges med aktiesparefonde og fradragsret for vedligeholdelsesudgifter

for parcelhusejere og andre, som har råd til den slags. Det er der ikke ret mange i dette land der har, efter at regeringen har fremsat alle disse lovforslag, som vi har behandlet i formiddags. Det bliver kun de højtlønnede, som har muligheder for at bruge disse fiduser, medens alle andre grupper må holde for.

Om bundfradraget i lovforslag nr. L 9 for søfolkene vedkommende vil jeg godt sige, at begrænsningen her er specielt uheldig. Mange søfolk må bruge deres lønninger i udlandet, og med den devaluerede krone og den revaluerede dollar kunne det nok give anledning til at forøge bundfradraget ud over de 7 pct., som er foreslået.

Udskrivningsloven, som vi her behandler, skal ses som et led i den kontraktive finanspolitik, som regeringen plager dette lands borgere med – en finanspolitik, som man vil spare os direkte på fattiggården med.

Også forslaget til udskrivningslov vil som mange af de andre lovforslag, vi har behandlet i dag, skabe flere arbejdsløse og vælte byrder over på små og mellemstore indkomster, kun til gavn for velhaverne.

Jeg ved ikke, om det er kristeligt folkepartis særlige indflydelse, der har gjort sig gældende i den politik, regeringen har lagt frem her i dag, men når regeringen manøvrerer efter det bibelske princip, nemlig at fra dem, som ingenting har, skal også den sidste rest fratages, medens de, som har meget, skal have endnu mere, så kunne man jo frygte det.

Regeringens politik er også på dette område ukristeligt asocial, og disse lovforslag er desværre ingen undtagelse.

Ove Jensen (FP):

En af de første udtalelser, der kom fra den nye regering, var, at nu skulle det være lettere at være dansker. Ud over at der skulle ryddes lidt op i cirkulærevildnisset, blev det ikke nærmere præciseret, hvad det var, der skulle være lettere. Men når både statsministeren og finansministeren i deres tid som oppositionspolitikere utallige gange har fremhævet, hvor nødvendigt det var at få gennemført betydelige skattelettelser, var det jo nærliggende at antage, at et af de midler, som regeringen ville bruge til at gøre det lettere at være dansker, var at gennemføre de skattelettelser, som man så ofte har talt om. For det er helt givet, at den helt uantagelige